



Arrest

nr. 244 774 van 25 november 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 maart 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 17 april 2020.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 oktober 2019 deden verzoeker en Mw. B. C., met een verblijfsrecht van onbepaalde duur en van Sierra Leonse nationaliteit, een huwelijksaangifte te Oostende.

Op 3 december 2019 gaf Mw. B.C. aan te verhuizen naar een ander adres in Oostende.

Op 16 december 2019 vond een positieve woonstcontrole plaats van zowel Mw. B.C. als verzoeker op het nieuwe adres te Oostende.

Op 29 december 2019 huwde verzoeker met Mw. B.C. te Oostende

Op 9 januari 2020 betaalde verzoeker reeds de retributie voor de aanvraag gezinshereniging op het rekeningnummer van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 21 februari 2020 diende verzoeker een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn echtgenote op grond van de artikelen 10 en 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 11 maart 2020 legde de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) aan verzoeker het bevel op om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“De heer / mevrouw :
naam en voornaam: M., L.
geboortedatum: [...]1996
geboorteplaats: F.
nationaliteit: Sierra Leone*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

() 2° in volgende gevallen :

[] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

[] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven tijdelijke verblijfsinstemming die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven visum lang verblijf die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2bis, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassingvan het internationaal akkoord of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

() 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

() 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

() 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

() 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Art. 61/29

[...]

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft het huwelijk met een niet EU- onderdane betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Ook het feit dat betrokkene hier verblijft bij zijn echtgenote, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn echtgenote is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7 en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet iuncto de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"Doordat verweerster besliste dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten zonder rekening te houden met de feitelijke omstandigheden, inzonder het gezins- en familieleven

Terwijl verzoeker gehuwd is en samenwoont met zijn echtgenote

Zodat ten onrechte een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend

Toelichting:

Aan verzoeker werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, met de minimumtermijn van slechts 7 dagen.

Verweerster baseert zich voor het bevel louter op het feit dat verzoeker niet beschikt over een geldig visum.

Waar het correct is dat de verblijfssituatie van verzoeker precair is – hij beschikt enkel over een paspoort, geen visum, gelet op de gevraagde gezinshereniging – dient er wel rekening gehouden te worden met de concrete omstandigheden.

Art. 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

En deze omstandigheden zijn:

- jarenlange relatie én op 29.12.2019 gehuwd met mevr. B. C. (stuk 2);*
- samenwoont met mevr. B. C. te [adres] (stuk 3);*
- aanvraag gezinshereniging hangende (cf. stuk 4).*

Het is toch al te gek dat conluant in België toegelaten werd te huwen (wat voor een buitenlander al niet evident is, in het kader van de standaardonderzoeken inzake schijnhuwelijk), doch op enkele maanden van een beslissing omtrent de aanvraag gezinshereniging zou moeten terugkeren naar Sierra Leone?

Bovendien is de geopolitieke toestand sinds de datum van de bestreden beslissing ernstig gewijzigd.

Ten tijde van de beslissing (11 maart) was er in de media al veel te doen over Covid-19. De harde maatregelen volgden enkele dagen later.

Op de website van buitenlandse zaken is daaromtrent het volgende te lezen:

“De Belgische regering besliste in het kader van de coronacrisis om alle niet-essentiële reizen naar het buitenland te VERBIEDEN tot en met 7 juni. De Nationale Veiligheidsraad zal dit verbod tijdig opnieuw evalueren.”

Niet alleen kan verzoeker aldus niet op reglementaire wijze terug naar Sierra Leone, hij kan evenmin van Sierra Leone nog terug in België raken.

Elk land heeft zich sedert medio maart 2020 afgesloten van de rest van de wereld. Intern heeft ook de Dienst Vreemdelingenzaken haar activiteiten lange tijd op een erg laag pitje gezet.

Het ligt voor de hand dat er gedurende een lange periode geen vluchten van en naar Sierra Leone zullen zijn.

Op vandaag (15.05.2020) gaan de besmettingen in Afrika, zo ook in Sierra Leone, in stijgende lijn. Het valt dan ook te verwachten dat het alleen maar moeilijker zal worden om een visum te verkrijgen en weg en weer te reizen.

Het is dan ook wenselijk dat verzoeker in België de behandeling van zijn aanvraag voor gezinshereniging kan afwachten.

Er werd dus hoegenaamd geen enkele rekening gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker, noch met de actuele geopolitieke toestand. Het is niet wenselijk om een gehuwd koppel uit elkaar te halen. De gevolgen zijn disproportioneel.

De beslissing dient vernietigd te worden.”

In het eerste middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker citeert artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en meent dat er (op afdoende wijze) rekening moet gehouden worden met de concrete omstandigheden. Hij wijst op zijn huwelijk met Mw. B.C. op 29 december 2019, op zijn samenwoning met haar en op het feit dat zijn aanvraag gezinshereniging met haar hangende is. Hij meent dat het te gek is dat hij wel de toelating kreeg om in België te huwen, hetgeen voor een buitenlander niet evident is, maar dat hij op enkele maanden van een beslissing inzake zijn aanvraag om gezinshereniging moet terugkeren naar Sierra Leone.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Aangaande het gezinsleven van verzoeker motiveert de gemachtigde als volgt:

"Bovendien geeft het huwelijk met een niet EU- onderdane betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Ook het feit dat betrokkene hier verblijft bij zijn echtgenote, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn echtgenote is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen."

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

De gemachtigde heeft dus rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker. De vraag stelt zich evenwel of hij dat op een afdoende wijze heeft gedaan. Zoals verzoeker terecht opmerkt, is geen rekening gehouden met het feit dat hij een aanvraag heeft ingediend tot gezinshereniging in functie van zijn echtgenote waarmee hij in België is gehuwd. Omtrent die aanvraag wordt met geen woord gerept, nochtans is dit een pertinent gegeven in het kader van het gezinsleven van verzoeker.

De Raad stelt vast dat het administratief dossier een "verzoek tot gezinshereniging Artikel 10 van de wet van 15/12/1980" bevat, dat is gedateerd op 17 januari 2020. Daarnaast bevat het administratief dossier ook een mail van de vreemdelingendienst van Oostende van 7 mei 2020 gericht aan "KV Opvolging" waarin wordt gesteld: *"Betrokkene huwde op 28/12/2019 in Oostende met C.B. (nummer). Hij diende op 21/02/2020 een aanvraag tot gezinshereniging in op basis van artikel 10/12bis van de Vreemdelingenwet."* Uit deze mail blijkt dat verzoeker volgens de stad Oostende bij hen een aanvraag heeft ingediend op 21 februari 2020. Op grond van artikel 12bis, § 4 van de Vreemdelingenwet moest

het gemeentebestuur zich *onverwijld* vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de minister of zijn gemachtigde. Het is immers de bevoegdheid van de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken om na te gaan of de buitengewone omstandigheden, die verzoeker in zijn aanvraag gezinshereniging heeft aangehaald om te verantwoorden dat de aanvraag bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in België wordt ingediend en niet bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, al dan niet kunnen gevolgd worden. Ook al kan uit de voormelde mail niet blijken dat de gemachtigde voor het nemen van de beslissing door de gemeente op de hoogte was gebracht van de aanvraag gezinshereniging van verzoeker, had de gemachtigde wel op de hoogte moeten zijn door de plicht tot onverwijld handelen van het gemeentebestuur na het indienen van de aanvraag, waarvan het gemeentebestuur zelf stelt dat die is gebeurd op 21 februari 2020, ruim voor het nemen van de bestreden beslissing. Een eventueel traag handelen van het gemeentebestuur kan verzoeker niet kwalijk worden genomen. Hoe dan ook blijkt uit de retributie, waarvan een bewijs zich in het dossier bevindt, dat verzoeker reeds op 9 januari 2020 de overschrijving voor zijn aanvraag gezinshereniging op de rekening van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gedaan. Op basis van die overschrijving had de gemachtigde zich ook kunnen informeren over de aanvraag gezinshereniging voor het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten op 11 maart 2020.

Nu de gemachtigde in zijn motieven aangaande het gezinsleven geen rekening heeft gehouden met de hangende aanvraag gezinshereniging, is de verwijderingsbeslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Het administratief dossier bevat evenmin een synthesesnota aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarin wel rekening wordt gehouden met de hangende aanvraag om gezinshereniging.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt in de aangegeven mate aangenomen.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder aangaande de opgeworpen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dat blijkt dat verzoeker kennis heeft van de motieven vervat in de bestreden beslissing en dat bijgevolg blijkt dat verzoeker geen belang heeft bij de betrokken kritiek. De Raad kan verweerder niet volgen. In casu is immers geen motief opgenomen over de hangende aanvraag gezinshereniging, hetgeen een pertinent gegeven is in het kader van de beoordeling die moet gemaakt worden in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zoals supra gezegd, blijkt ook geen overweging dienaangaande uit het administratief dossier. Daarnaast heeft de Raad van State reeds bevestigd dat een verzoeker inhoudelijke kritiek kan uiten op de in een beslissing aanwezige materiele motieven en tegelijk voorhouden dat niet alle motieven worden weergegeven in die beslissing, derwijze dat er ook sprake is van een schending van de formele motiveringsplicht (RvS 11 december 2015, nr. 233.222). In de nota met opmerkingen wordt verder niet betwist dat verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing een aanvraag gezinshereniging hangende had en dat de gemachtigde deze niet in zijn beoordeling heeft betrokken. Op dit element van het eerste middel is verweerder niet ingegaan.

Het betoog van verweerder doet geen afbreuk aan het voorgaande.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 maart 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES